

съдържание

ПРЕДИ ДА ЗАПОЧНЕТЕ ДА ЧЕТЕТЕ	6
Вижте, ето го кораба!	9
За любовта	16
За брака	20
За децата	24
За щедростта	27
За яденето и пиенето	32
За труда	35
За радостта и скръбта	40
За къщите	43
За грехите	48
За купуването и продаването	50
За грешките и наказанията	53
За законите и правилата	58
За свободата	63
За разума и чувствата	67
За болката	70
Кой съм аз?	73
За ученето	78
За приятелството	80
За говоренето	85
За времето	88
За доброто и злото	92
За молитвата	95
За забавлението	98
За красотата	103
За вярата	107
За смъртта	111
Сбогуването	116
ЕПИЛОГ	126

Преди да започнете да четете

„Пророкът“ е световноизвестна книга на прочутия ливански писател и художник Халил Джубран.

Той е роден през 1883 г. в затънчено селце в Ливан – държава, която граничи с Израел и Сирия. Като дете Халил обича природата и иска постоянно да е навън, където вятърът развява косата му, а слънцето топли кожата му.

През 1895 г. майка му решава да се премести с децата си в Бостън, САЩ. Там дванадесетгодишният Халил тръгва на училище, а съучениците му са също деца на имигранти. Скоро артистичните му заложби стават очевидни. Той получава възможност да развива талантите си и три години по-късно неговия рисунок вече краси корицата на една книга.

През същата година майка му решава да го изпрати обратно в Ливан, защото се опасява, че синът ѝ ще забрави корените си. Така Халил завършва училище в столицата на родината му Бейрут, а на 19 години се връща в Америка. Става известен писател и художник, но въпреки славата си продължава да води простичък живот. Когато се мести в Ню Йорк, избира малък едностаен апартамент, където остава до края на живота си. Умира през 1931 г. само на 48 години.

Книгата „Пророкът“ е публикувана 7 години преди смъртта му и оттогава е преведена на над 40 езика. В нея се разказва за мъдрия Ал-Мустафа, който в продължение на 12 години живее далече от бащиния си дом в измисления град Орфалез. С времето той изпитва все по-силна носталгия и един ден, когато пристига кораб от родината му, Ал-Мустафа решава да се върне у дома.

Но преди да потегли, хората искат да му зададат най-различни въпроси: за любовта, парите, болката, законите и правилата, за всякакви неща. Отговорите на Ал-Мустафа са изпълнени с такава мъдрост, че вече над 100 години милиони хора по целия свят продължават да четат „Пророкът“.

И ОЩЕ НЕЩО: Халил Джубран пише книгата за възрастни на сложен език. И тъй като децата също могат да научат много от красивите му думи, бе направена и тази първа адаптация. Тя представява нова версия на историята, в която не възрастните, а децата задават въпросите, а Ал-Мустафа им отговаря така, че да го разберат.

Думите на мъдреца ви предизвикват сами да помислите по тези теми. Можете да го направите сами или пък с други хора – например, когато някой ви чете от книгата било у дома, било в училище. Можете също да обсъдите въпросите и отговорите и – кой знае – току-виж ви хрумнат идеи, за които не сте се сещали преди.

Впрочем не е необходимо да четете книгата подред или пък цялата наведнъж, но е важно да започнете с първа и втора глава.

Надяваме се „Пророкът“ да достигне до голям брой млади читатели по целия свят. Колко хубаво би било, ако ви накара да се по-

чувствате свързани един с друг – дори никога да не сте се срещали и разговаряли! Защото, както казва Ал-Мустафа в една от главите: „Дори като мълчите, се чувате един друг, защото сърцето никога не запушва уши. То винаги слуша“.

Виждте, ето го кораба!

Името му бе Ал-Мустафа. Живееше в Орфалез от 12 години, но напоследък все по-силно копнееше да се завърне в родината си.

Бяха дълги 12 години – изпълнени с размисли, но също със самота и тъга по дома. Не че Орфалез беше безлюден град – напротив, имаше премного хора. Държаха се добре с него. Често му предлагаша подслон или го канеха на трапезата си, но той рядко приемаше.

Ама че странен човек, мислеха си хората, но Ал-Мустафа искаше да бъде сам. Сам с мислите си и с виждането си за света. А виждането му за света бе много мъдро, понеже не гледаше само с очите си, но и със сърцето си. Като наблюдаваше хората отдалеч, имаше усещането, че гледа в огледало и вижда себе си. Така опознаваше по-добре и себе си, и света.

Един ден, когато събирането на реколтата в полята и овощните градини бе в разгара си, Ал-Мустафа се изкачи на хълма край града. Отправи взор към мъгливата морска шир – извор на всички видове живот.

И видя, че морето не бе само. По вълните му плаваше кораб. Кораб от родната му страна! Ал-Мустафа го позна начаса. През всичките тези години в Орфалез не бе акостирал кораб от родината му и Ал-Мустафа разбра, че е ударил часът да се прибере у дома.

Тоѝ забърза надолу по хълма – през градската порта, по улиците, край къщите, магазините и сергиите на пазара.

Хората го видяха да тича и се досетиха, че отива към пристанището, където току-що бе акостирал кораб. Изведнъж като че ли се пробудиха от 12-годишен сън.

Този мъдър човек беше сред нас толкова дълго, мислеха си. Каквем го да ни гостува, макар рядко да приемаше. Всъщност така и не му казахме колко много означава за нас. Така и не го помолихме да сподели с нас мъдростта си...

Хората забързаха към пристанището. Може би още не е късно, надяваха се те.

Ал-Мустафа стигна на кея и поздравя екипажа на кораба, своите съотечественици.

– Добре дошли в Орфалез! Когато отплавате, ще тръгна с вас!

Гласът му се чуваше надалеч и още повече хора се втурнаха към кея.

– Напускаш ли ни? – попита един мъж.

– Нима още днес, още сега?! – притесни се една жена.

Лицата им изглеждаха угрижени, сякаш се сбогуваха с добър приятел, и сърцата им се свиваха от болка.

Изведнъж и сърцето на Ал-Мустафа се изпълни с тъга. Не разговаряше с хората от Орфалез често, но сега се чувстваше странно – като при среща и сбогуване едновременно.

Мислеше си как се беше чувствал през изминалите 12 години, докато копнежът му да се завърне у дома се беше усилвал неспирно. И сега всички тези чувства продължаваха да витаят –

беззащитни и уязвими, по улиците и хълмовете наоколо. Ами размислите му в Орфалез през всичките тези години? И тях ли щеше да загърби?

Мога да възприема заминаването си като събличане на стара греха, която вече не ми става, мислеше си той. Ала усещането беше, че по-скоро му дерат кожата...

Ал-Мустафа потръпна. Сбогуването се оказа много по-трудно от очакваното. Ех, да можеше да вземе Орфалез със себе си... Мъдрецът разбираше, че това е просто фантазия. Приличаше на орел, който трябва да излети от гнездото си, да го напусне завинаги. Точно както думите изхвъркват от устата и не могат да я вземат със себе си...

Морето ме зове, казваше си Ал-Мустафа.

Ще си тръгна.

Ще оставя всичко зад гърба си.

И ще изчезна.

До него достигна глас:

– Не можеш ли да останеш още малко? – Гласът бе ясен и спокоен, искрен и изпълнен с копнеж.

Питаше го дъщерята на мъдрата Ал-Митра, която бе посрещнала топло Ал-Мустафа, когато пристигна в Орфалез. Само с нея бе водил задушежни и задълбочени разговори. Двамата се разбираха, виждаха себе си в другия, а ето че сега дъщеря ѝ го молеше да не заминава.

– Защо искаш да остана? – попита я Ал-Мустафа.

– Защото... – Тя се поколеба и посочи децата наоколо. – Защото наистина искаме да те питаме разни неща.

Отговорът ѝ трогна Ал-Мустафа.

– И какви са тези неща?

– Неща, които трябва да знаем, когато пораснем.

Ал-Мустафа хвърли поглед към множеството хора, някои от които бяха дошли направо от полето.

– Не може ли да попитате родителите си? – предложи Ал-Мустафа. – Или своите баби и дядовци, лели, чичовци и съседи?

– Това можем да го правим всеки ден – отвърна дъщерята на Ал-Мутра. – Но ти ни напускаш. И сигурно ще ни кажеш неща, за които нашите родители, баби, дядовци, лели, чичовци и съседи няма да се сетят. Които обаче може да помогнат и на тях.

Ал-Мустафа се усмихна. Мъдростта на майката неусетно се беше предала на дъщерята.

– Е, корабът няма да отплува до късно вечерта. Още имам време.

Тоѝ даде знак на децата да насядат по земята, а сам се настани върху голям дървен сандък, така че всички да го виждат и чуват. Отпусна ръце в скута си, плъзна поглед по детските лица и рече:

– Добре, готов съм. Коѝ е пръв?

